

tabel. Evalueringen af den forrige pesticidplan viste heldigvis også, at der kun er rapporteret om få tilfælde af den slags sager. Jeg forstår godt, at de haveejere, der rammes, er stærkt utilfredse, men jeg synes også, man må huske på, at landmanden jo også er sin egen nabo, og at han ikke er interesseret i at forårsage sprøjteskader på egne levende hegn og skovbryn eller på egne afgrøder, der er beliggende langs de marker, der sprøjtes. På samme måde vil han selvfølgelig forsøge at undgå at forårsage sprøjteskader på naboers haver.

Jeg mener altså, det er rimeligt at sige, at landmænd jo som alle andre ønsker et godt nabolik og en mangfoldig natur.

Landbruget har så også gennem de senere år gennemført en informationskampagne over for landmændene for at skærpe deres opmærksomhed om nødvendigheden af en ordentlig sprøjteadfærd. Kampagnen giver den enkelte landmand gode råd og forslag til, hvordan vinddrift til private haver kan og skal undgås.

Det er for mig at se den rigtige vej at gå. Efter min opfattelse vil det være forkert at straffe de mange ansvarlige landmænd, fordi nogle få opfører sig uansvarligt, og jeg tror ikke, at krav om fornyelse af sprøjtecertifikaterne vil hindre den uansvarlige opførsel hos disse landmænd. Der er jo sådan set en rimelig grundig uddannelse af landmænd på det her punkt.

I de tilfælde, hvor der ikke er taget tilstrækkeligt hensyn til at sikre mod vinddriften, har havejerne mulighed for at indlede privat søgsmål mod de pågældende landmænd.

Så meget om B 19, og om B 20 og beskyttelseszoner om vandforsyningerne: Jeg vil sige, at det jo drejer sig om, at det er blevet grundigt behandlet af det såkaldte 300-meter-udvalg, som den tidligere minister nedsatte tilbage i 2003. Udvalget fokuserede på effekten og risikoen for spild og uheld ved anvendelsen af pesticider, og udvalget antog samtidig, at den regelrette anvendelse af sprøjtemidler ikke giver anledning til problemer for vandindvindingsboringerne.

Derfor anbefaler udvalget, at en beslutning om ikke at bruge pesticider skal ske efter en konkret vurdering af risikoen i forhold til vandindvindings væsentlighed – der er altså lagt en slags væsentlighedskriterium ind her. Og udvalget anbefaler så, at der skabes hjemmel til at udlægge sådanne beskyttelseszoner.

I 2004 blev udvalgets notat sendt i høring hos de berørte parter, og der er generelt opbakning

til notatet og de konklusioner, der er i det. Derfor har Miljøstyrelsen set nærmere på de juridiske muligheder og udarbejdet en juridisk udredning om regelgrundlaget. Heri konkluderes det, at der allerede er hjemmel til at indføre de beskyttelseszoner, der er beskrevet i 300-meter-udvalgets notat.

Efter Miljøstyrelsens vurdering er det altså muligt at anvende miljøbeskyttelseslovens § 24 til at indføre zonerne. Af denne § 24 fremgår det, at amterne kan give påbud eller nedlægge forbud for at undgå fare for forurening ved vandindvindingsanlæg. For at udnytte den hjemmel skal myndigheden sandsynliggøre, at der eksisterer en fare for forurening, at der altså er tale om en væsentlig fare, og det skal så kunne ske gennem en risikovurdering.

Det er altså amterne, der i henhold til § 24 skal vurdere, om der er fare for forurening af vandindvindingsanlægget, og det vil sige, at amterne skal gennemføre en konkret vurdering af risikoen for, at der sker uheld, spild eller utilsigtet anvendelse af pesticider og vurdere, om det er til fare for vandindvindingen. Er det vurderingen, at der er tale om en væsentlig risiko, så skal man vurdere, hvilke begrænsninger der er nødvendige og tilstrækkelige til at forebygge faren for forurening.

Et påbud efter § 24 kan udgøre et ekspropriativt indgreb og kan derfor udløse erstatning efter lovens § 63. Og for at sikre, at der etableres en ensartet forvaltning af § 24's anvendelse, mener jeg, at der er behov for, at Miljøstyrelsen udarbejder nærmere retningslinjer for anvendelsen.

Kl. 15.25

I forbindelse med kommunalreformen forventes administration af § 24 overført til kommunerne, hvilket understreger behovet for, at der udarbejdes retningslinjer centralt. Jeg har derfor bedt Miljøstyrelsen om at udarbejde en vejledning, der nærmere beskriver de elementer, der skal lægges til grund for risikovurderingen, og beskriver, hvilke restriktioner det vil være muligt at indføre i beskyttelseszonerne.

Så som det fremgår, har regeringen allerede igangsat en række initiativer med det samme sigte som det, der fremgår af forslagene her. Endvidere viser Miljøstyrelsens vurdering, at der allerede er hjemmel til at indføre beskyttelseszoner om vandboringerne, og på den baggrund agter regeringen at stemme imod beslutningsforslagene.